

σατε ἐλεύθερα, κ. Φραντζή τί προτιμάτε; — Τίποτε ἀπολύτως, γιὰτρέ μου! Ἄφῃσατε πλέον τὴν φύσιν καὶ τὸν Θεὸν νὰ με σώσουν, ἂν πρόκειται, ἀλήθεια, νὰ σωθῶ... Εὐχαριστῶ, σὰς προσκυνῶ, δοῦλός σας καὶ καληνύκτα σας!

Τῷδύτι ἤρχιζε νὰ νυκτώνη, καὶ ὁ γηραιὸς ὀρνυτολόγος ἐστράφη πρὸς τὸν τοῖχον.

Ἄλλ' οὕτε ὁ Θεὸς οὕτε ἡ φύσις ἐφαίνοντο διατεθειμένοι νὰ σώσουν τὸν κελὸν ἀνθρώπον. Ἡμέρα τῆ ἡμέρα ἀδυνάτιζε περισσότερο, με ὅλα τὰ ζεστά καὶ τὰ καταπλάσματα καὶ τὰ ἐμπλαστρα καὶ τὰς βεντούζες τῆς νεαρᾶς νοσοκόμου του. Ἐν τούτοις, ποτέ εἰς τὴν ζωὴν του δὲν τὸν ἐπεριποιήθησαν, δὲν τὸν ἐχάιδευσαν. δὲν τὸν ἐνίανι ἄρισαν ὅσον. Κατήτησε μάλιστα νὰ μακαρίζη ἔνδομύως τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὀδυνητῶ γέροντος, διὰ τὴν ἀσθενείαν του, ἢ ὅποια τῷ ἐπέτρπε νὰ πολαμβάνη, ὅτι ὑπάρχει ἀγρότερον καὶ ὀραϊότερον εἰς τὴν εἰλικρινῆ ἀφοσίωσιν, εἰς τὴν ἀληθῆ ἀγάπην. Αἱ περιποιήσεις καὶ αἱ τρυφερότητες τῆς Χρυσούλας τῷ ὑπενθύμιζαν ἐπίσης τὴν παιδικὴν του ἠλικίαν καὶ τὴν καλὴν του μητέρα. Ἦσαν γλυκεῖα ἀναμνήσεις εἰς τὴν πικρὴν τῆς νόσου, εἰς τὴν ἀγρυπνίαν τοῦ πυρετοῦ, καὶ τὰς ὄψεις, καὶ αὐτὰς ἀκόμη, εἰς τὴν λατρευτὴν, του κόρη.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι, ὀριστικῶς, οἱ ὄριζοντες ἐστένευον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τριγύρω του. Μετὰ τὰ μακρυνὰ ὄρη, εἶχε περιορισθῆ εἰς τὸν στενὸν τοῦ κήπον, μετὰ τοῦ βράχου καὶ τοῦ τοῖχου. Ἐπειτα, δι' ὀλίγας ἐβδομάδας, ὁ κόσμος ὀλοκληρὸς εἶχε περικλεισθῆ δι' αὐτὸν εἰς τὰ ὀλίγα κυβικὰ μέτρα τοῦ δωματίου του. Ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ θέσῃ ὡς σύνορα τοὺς βραχίονας τῆς πολυθρόνας του. Τώρα, τὸ μόνον του σῆμα εἶναι ἡ κλίνη ἐπ' αὐτῆς κινεῖται, ἀλλὰ πόσον γρήγορα φθάουν εἰς τὸ ἄκρον τῆς οἱ μακροὶ του πόδες! Ὡ, πολὺ σκληρὸν αὐτὸ διὰ πεζοπόρον τῆς ἀνοχῆς του! Καὶ πόσον βραδέως ἐκτυλίσσονται αἱ ἡμέραι τὰς ἀτελειώτους τῶν ὠρας! καὶ πόσον φαίνονται ἀπέραντοι αἱ ἀγρυπνοί, αἱ ἀπελπιστικαί, αἱ βασανιστικαί ἐκεῖνα νύκτες! Ἀνὰ ὀδυνητῶς γέροντος, πλήττει, σκέπτεται, ρεμβάζει, καὶ πάλιν σκέπτεται καὶ πάλιν ρεμβάζει, καὶ αἰωνίως πλήττει.

— Χρυσούλα, ἀνοιξε τὸ ἐρμάρι. Νά, τὰ κλειδιά εἶνε ἐστὴν τσέπη τοῦ γελειοῦ μου. Δυὸ βόλτες· δυὸ βόλτες, ξέρεις, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ μου ἔφερες τὴ βόμβα με τὰ ζαφεῖρα.

— Ναι, ναι, ξέρω, ἀποκρίνεται ἡ Χρυσούλα, ἢ ὅποια ἀμέσως ἤρπε τὰ κλειδιά καὶ ἠνοιξεν ἤδη τὸ ὑαλόφρακτον ἐρμάριον.

— Φέρε μου τὸ καμᾶρι τῆς συλλογῆς μου, τὴ βόμβα!

Ἡ Χρυσούλα τοῦ την ἐπήγε, μετὰ φόβου καὶ τρόμου. Ὁ Πετρομαζευτῆς τὴν ἠνοιξε με κάποιαν προσπάθειαν, — διότι τὰ δύο τεμάχια τῆς λάδας προσηρμόζοντο δύσκολα καὶ στερὰ, — καὶ ἔπειτα παρατήρησε, με προσοχὴν καὶ με ἀγαλλίασιν, τοὺς πέντε κυανοὺς λίθους, αἱ στεναὶ πλευραὶ τῶν ὀπῶν ἡστραπτον εἰς τὸ φῶς με θαυμασίαν λάμψιν ὑποκύανον.

— Ὡραῖοι εἶνε, ἀλλὰ τί τα θέλεις! ἐψιθύρισεν ὁ κ. Φραντζῆς μετὰ στεναγμοῦ. Πολὺ φοβοῦμαι μήπως πεθάνω, χωρὶς νὰ ποκτήσω τὴν βόμβαν, τὴν πλέον πολυτίμον καὶ σπανίαν ἀπὸ ὅλας, ποῦ εἶχει μέσα ψήγματα χρυσοῦ. Καὶ ὅμως εὐρίσκεται καὶ αὐτὴ κάποτε... Ἄχ, καὶ νὰ τὴν εἶχα! Εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ μου λείπει, διὰ νὰ γίνω ὁ εὐτυχέστερος πετρομαζευτῆς τοῦ κόσμου! Ἄλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ εὐτυχία δὲν εἶνε ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, — ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ὀρνυτολογίαν!

— Ἄχ, νὰ αὐτὸς ποῦ μαζεύει τὰ κόκαλα, ἔξω ἐστὸ περιβόλι! εἶπεν ἔξαφνα ἡ Χρυσούλα.

— Ποιὸς; ὁ κύριος Πασῶτος;... Ἔλα, βάλε τὴ βόμβα ἐστὴ θέσι τῆς καὶ κλείσε τὸ ἐρμάρι καλά... δυὸ βόλτες τὸ κλειδί. Καὶ πρόσεξε νὰ μὴ ἀναφέρῃς «κόκαλα» μπροστὰ του. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ τον προσβάλλης; ἔπειτα, ποιὸς ξέρει!

Ὁ κύριος Φραντζῆς ἐσιώπησε, διότι εἰσήρχετο ὁ φίλος Πασῶτος.

— Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε! ἀνέκραξε με τὴν συριστικὴν του φωνήν. Ἔ, πῶς εἴθε;... Πολὺ καλά, δηλαδή ἔτσι κ' ἔτσι, σὰς εὐχαριστῶ.

Καὶ ἀπαντήσας οὕτω εἰς τὴν ἐρώτησίν του, ὁ παλαιοντολόγος με τὴν φαιὴν ρεδιγκλοῦν ἐπλησίασε καὶ ἐκάθησαν, ἢ μᾶλλον ἐχώθη εἰς τὴν πολυθρόναν, διότι, παχὺς καὶ κοντός ὅπως ἦτο, ἐφαίνετο εἰς τὸ βάθος τοῦ καθίσματος ὡς ὄγκωδης σάκκος ἀσπροροῦχων.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Πάντα πρέπει νὰ μισῶ, ὅ,τι γίνεται μισὸ· μά καὶ κάθε ὀλάκερο δὲν μου εἶνε ἀγαπητὸ, ὅταν εἶνε περιττὸ, — δηλαδὴ παράκαιρο.

*

Εἶν' ἀγαπητὰ παιδιά κ' ὡς τὸ τέλος φίλοι, ὅσοι ἀνοίγουν τὴν καρδιά καὶ σφαλοῦν τὰ χεῖλη.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 370.)

Ὁ Λαπλάσιος, ὡς ἀφετηρίαν διὰ τὸ σύστημά του, ἔλαβε τὴν ὑπαρξιν τῶν ἀδιαλύτων νεφελοειδῶν, οἱ ὅποιοι, ὡς παραδέχονται πάντες οἱ ἀστρονόμοι, εἶνε σφαῖραι ὑπερμεγέθεις ἀπὸ κοσμικὴν ὕλην, εἰς τὸ μέσον τῶν ὀπῶν παρατηροῦνται λαμπρὰ σημεῖα. ὑποθέτει λοιπὸν ὅτι ὁ Ἡλίος μας, μαζὶ με ὄλην τὴν συνοδίαν του, ἤρχισε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, καὶ ὅτι ἡ ἀρχικὴ ἐκείνη σφαῖρα ἐστρέφετο περὶ ἑαυτὴν καὶ διετήρησε τὴν περιστροφήν ταύτην μέχρι σήμερον.

— Ἄλλὰ διατί αὐτὴ ἡ σφαῖρα ἀπὸ κοσμικὴν ὕλην νὰ στρέφεται περὶ ἑαυτήν; — Ὁ Λαπλάσιος, ὁ ὁποῖος ἦτο μέγας μαθηματικὸς, δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἀλλὰ μόνον εἶπεν ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔπρεπε νὰ γίνη· Ἄς ἐπαναλάβωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ ἴδιον.

Βλέπεις, ἀγαπητέ μου, ὅτι ὅσον ὑψηλὰ ἢ ὅσον χαμηλὰ στρέψωμεν τὸ βλέμμα μας καὶ ἴδωμεν τὰ περικυκλοῦντα ἡμᾶς εἰς τὸν κόσμὸν πράγματα, οὐδὲν δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν ἄνευ τῆς ἐπεμβάσεως παντοδυνάμου Διανοίας, ἢ ὅποια τὰ πάντα διεσθύνει, ἢ ὅποια κέντηται δύναμιν εἰς τὴν ὅποیان τὰ πάντα ὑπακούουν, ἢ ὅποια ἐσκέπηται καὶ ἐξετέλεσε τὰ πάντα με τελειότητα ἀκατάληπτον. Δὲν ἔρχεται τίποτε εἰς τὴν ζωὴν, οὐδὲ μέγα ὡς ἄστρον οὐδὲ μικρὸν ὡς ἐντομον, εἰμὴ δύναμις νόμου, τοῦ ὁποίου δυνάμεθα μὲν νὰ ζητήσωμεν τὴν ἐνέργειαν, ἀλλ' ἀδύνατον ν' ἀνακαλύψωμεν τὸ μυστικόν. Καὶ ὁ ἥλιος καὶ ἡ μῦξα φέρουν ἴγνη δηλοῦντα ὅτι ἐδημιουργήθησαν παρὰ τῆς αὐτῆς χειρὸς· ἀλλὰ τὰ ἴγνη ταῦτα εἶνε καὶ ἐπὶ τοῦ ἑνὸς καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλου εἰς ἴσου δραστά, ἐξ ἴσου δυσανάγνωστα.

Ἄν λοιπὸν ἡ μεγάλη ἐκείνη ἀπὸ κοσμικὴν ὕλην σφαῖρα, ἀπὸ τὴν ὅποیان ἐγεννήθη ὁ ἠλιακὸς μας κόσμος, ἐστρέφετο περὶ ἑαυτήν, τοῦτο ἔγινε διότι ἔπρεπε νὰ στρέφεται.

"Ἰσως ἀκόμη μ' ἐρωτήσης, πῶθεν προῆλθε καὶ διατί νὰ εἶνε σφαιρικὴ. Ἡ ἀπάντησις μου πάλιν θὰ εἶνε ἡ ἴδια: Ὑπῆρξεν ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ ὑπάρξῃ, καὶ ἦτο σφαιρικὴ ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ σχῆμα ἔπρεπε νὰ ἔχη. Ἡ παντοδύναμος ἐκείνη Διάνοια, ἢ ὅποια περιεμάχουσε αὐτὴν εἰς τὸ διάστημα καὶ συνεσπείρωσε αὐτὴν κατ' ἀρχὰς εἰς σφαῖραν, ἐγνώριζε θεαίωτατα τί ἦθελε νὰ κάμῃ καὶ ποῦ θὰ καταλήξῃ.

— Σὲ ἀκούω, Νίτσα μου, με μεγάλην προσοχὴν· μοῦ φαίνεται ὅτι σήμερον ὁμιλεῖς ὡς βιβλίον. Μόλις κατορθώνω νὰ σε ἀκολουθῶ.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης δυσκολεύομαι νὰ

εὔρω τί πρέπει νὰ σοῦ εἶπω· πόσον ὅμως ὄρατον εἶνε καὶ πόσον εὐχάριστον νὰ γνωρίζωμεν, ἔστω καὶ δι' ὀλίγων, τὸν τρόπον με τὸν ὁποῖον ἔγινεν ὁ κόσμος ἐπὶ τοῦ ὀποίου ζῶμεν.

Σοῦ εἶπα, ὅτι ἡ σφαῖρά μας ἐκείνη ἐστρέφετο πάντοτε καὶ συνεσπειροῦτο ἀδιακόπως· ὅτι πράγματι οὕτω συνέβη ἐννοοῦμεν ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα, διότι οὐδεὶς βεβαίως εἶδεν αὐτὴν εἰς ταύτην τὴν κατάστασιν.

Πόσον ἄρα γὰς μεγάλη ἦτο τότε ἡ σφαῖρα, καὶ εἰς πόσον χρόνον περιστρεφότο; Δὲν γνωρίζωμεν ἀκριβῶς· εἶμεθα ὅμως βέβαιοι ὅτι ἐνόσω περιστρεφομένη συνεσπειροῦτο, ἐπλατύνετο ἀπὸ τὰ δύο μέρη καὶ εἰς τὸ μέσον ἔμενεv ἐξωγκωμένη· ἀργότερον δὲ ἡ ὕλη ἐκείνη, ἢ ὅποια ἐσχημάτιζε τὴν ἐξόγκωσιν, ἀπεσπάτο ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν σφαῖραν καὶ ἐσχημάτιζεν οὕτω περὶς αὐτῆς δακτύλιον, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ στρέφεται περὶ τὴν σφαῖραν με τὴν αὐτὴν ταχύτητα, ὅπως καὶ ἡ προηγούμενος. Καὶ ἡ σφαῖρα ἐπίσης ἐξηκολούθει νὰ στρέφεται, καὶ ἐσχημάτιζετο πάλιν νέα ἐξόγκωσις καὶ νέος δακτύλιος· αὐτὸ δὲ ἐπανεληθῆτο πολλάκις.

Ἀπὸ τοὺς πρώτους ἀποσπασθέντας δακτύλιους ἐσχημάτισθησαν πλανῆται, πέραν τοῦ Ποσειδῶνος εὐρίσκόμενοι ὀργανὰ τὰ τηλεσκοπία μας γίνουσι πολὺ ἰσχυρότερα ὥστε ν' ἀνακαλύψωμεν καὶ αὐτοὺς, τότε θὰ γνωρίζωμεν ἀκριβέστερον ἕως ποῦ ἐξεστίνετο ἢ πρώτη ἐκείνη σφαῖρα.

Τώρα ὅμως θ' ἀρκεσθῶμεν εἰς τὸν Ποσειδῶνα, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται 4478 ἐκατομμύρια μακρὰν τοῦ Ἠλίου. Ὅταν ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν σφαῖραν ὁ δακτύλιος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔγινεν ὁ Ποσειδῶν, τὸ μέγεθος τῆς σφαῖρας ὑπερεβαίμεν ἐξῆκαστος τὰ ἐννεά δις εκατομμύρια χιλιόμετρα, ἐπειδὴ τότε ὁ δακτύλιος ἐξεστίνετο γύρω εἰς τὴν σφαῖραν πολὺ πέραν ἀπὸ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται τώρα ὁ πλανῆτης, ὁ ὁποῖος ἐξ αὐτοῦ ἔγινεν.

Ὁ ἀποσπασθεὶς δακτύλιος ἐξηκολούθει νὰ στρέφεται με ταχύτητα οὐχὶ διαφορετικὴν ἀπὸ τὴν σημερινὴν τοῦ Ποσειδῶνος, δηλ. εἰς 165 ἔτη ἔκαμε μίαν περιστροφήν. Ἀργότερα δὲ ἐθραύσθη, καὶ ὄλη ἡ μάζα του ἐσχημάτισε σφαῖραν, εἰς τὴν ὅποیان συνέβησαν ὅ,τι καὶ εἰς τὴν ἀρχικὴν.

τὴν δεκάτην Ὀκτωβρίου 1846, ὀλίγας δηλαδὴ ἡμέρας μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Ποσειδῶνος ὑπὸ τοῦ Λεβερριέρου, ὁ Ἄγγλος ἀστρονόμος Λίσελ ἀνεκάλυψεν ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἔχει δορυφόρον περιστρεφόμενον εἰς 5 ἡμέρας καὶ 21 ὄρας, καὶ ἀπέχοντα ἀπὸ τὸν πλανῆτην του κάτι περισσότερο ἀπὸ ὅσον ἀπέχει ἡ Σελήνη ἀπὸ τὴν Γῆν. Εἶνε βέβαιοι,

ὅτι ὅπως ὁ Ποσειδῶν ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν σφαῖραν, κατὰ παρόμοιον τρόπον ἐσχηματίσθη καὶ ὁ δορυφόρος ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα, ὁπότε ἡ μάζα τοῦ πλανῆτου τούτου ἦτο πολὺ ἀραιὰ καὶ ἐξεστίνετο πέραν ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν τοῦ δορυφόρου του. Καὶ ὁ νέος δακτύλιος, ὁ ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα, ἐξηκολούθει νὰ στρέφεται καὶ νὰ συσπειροῦται, μέχρις οὗ καὶ αὐτὸς ἐσχημάτισε σφαῖραν, ὅπως καὶ ὁ Ποσειδῶν.

Ὅ,τι συνέβη εἰς τὸν Ποσειδῶνα, συνέβη καὶ εἰς τοὺς ἄλλους πλανῆτας ἀργότερον· ἀπὸ τοῦ δακτύλιου, ὁ ὁποῖος ἀπεσπάσθη μετὰ τὸν Ποσειδῶνα ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν σφαῖραν, ἐσχηματίσθη ὁ Οὐρανός, ἀπὸ τὸν ἄλλον ὁ Κρόνος, καὶ οὕτω καθέξης.

Καὶ ἡ ἱστορία τῆς σελήνης τοῦ Ποσειδῶνος, ἐπανεληθῆτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους πλανῆτας ἢ σφαῖρα τοῦ Οὐρανοῦ ἀφῆκε διαδοχικῶς τοὺς ἄλλους τέσσαρας δακτύλιους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἐσχημάτισθησαν οἱ τέσσαρες γνωστοὶ δορυφόροι του. Οἱ ὀκτὼ δορυφόροι τοῦ Κρόνου ἔγιναν ἀπὸ ὀκτὼ δακτυλίους, ἀποσπασθέντας διαδοχικῶς ἀπὸ τὴν σφαῖραν τοῦ πλανῆτου τούτου, ὁ δὲ ἀποσπασθεὶς ἔννατος δακτύλιος, ἕνεκα τῆς γειτνιασεως τοῦ Κρόνου, δὲν ἠδυνῆθη νὰ συσπειρωθῆ εἰς σφαῖραν, καὶ χρυσιμέυει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὡς ἀναριθμητῶς ἀπόδειξις τοῦ τρόπου με τὸν ὁποῖον ἔγιναν καὶ οἱ πλανῆται ἀπὸ τὴν σφαῖραν τοῦ Ἠλίου, καὶ οἱ δορυφόροι των ἀπὸ τὴν μάζαν τῶν πλανητῶν. Οἱ δὲ μικροὶ πλανῆται οἱ εὐρίσκόμενοι μετὰ τοῦ Διὸς καὶ Ἄρεως, εἶνε, ὅπως σοῦ εἶπα καὶ ἄλλοτε, τὰ τεμάχια μεγάλου πλανῆτου, ὁ ὁποῖος δὲν κατάρθωσε νὰ περιμαζευθῆ εἰς ἓν σῶμα. ὅπως καὶ ὁ δακτύλιος τοῦ Κρόνου δὲν κατάρθωσε νὰ μεταβληθῆ εἰς σφαῖραν. Ὁ δακτύλιος ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ σχηματίσθαι τὸν πλανῆτην αὐτὸν, φαίνεται ὅτι ἐχωρίσθη εἰς ἀναριθμήτους μικροὺς δακτυλίους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἔγιναν οἱ μικροὶ πλανῆται. Καὶ ἂν φέρῃς εἰς τὸν νοῦν σου, ὅτι ἡ Ζώνη ἐπὶ τῆς ὁποίας κινουῦνται οἱ μικροὶ πλανῆται ἔχει πλάτος ἑκατοντάδων ἐκατομμυρίων χιλιομέτρων, θὰ ἔχῃς αὐθεντικὴν ἀπόδειξιν τοῦ γιγαντιαίου μεγέθους τὸ ὅποion εἶχεν εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ δακτύλιος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔγιναν οἱ διάφοροι πλανῆται.

— Καὶ οἱ κομηταί, θεῖτσα;

— Αὐτοὺς τοὺς ἀφῆκα τελευταίους· ὅσοι ἀπὸ τοὺς κομητὰς ἀναφαίνονται καὶ πάλιν, εἶνε τὰ τελευταῖα λείψανα τῆς μεγάλῃς ἐκείνης σφαῖρας ἀπὸ τὴν ὅποیان ἔγινεν ὄλος ὁ ἠλιακὸς κόσμος· παρόμοια με τὰ ἄτακτα καὶ αὐταρχικὰ παιδιὰ, διέφυγον τὰς γενικὰς συνθήκας τοῦ ἄλλου ἠλιακοῦ κόσμου, χωρὶς ὅμως νὰ παύσουν ὑπακούοντα εἰς τοὺς ἰδίους νόμους· καὶ διὰ τοῦτο ἀφ' ἑνὸς μὲν σύρουν τὰς ὑπερ-

μεγέθεις οὐράς των εἰς τὰ βάθη τοῦ οὐρανοῦ, ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἐπανέρχονται πάλιν εἰς τὸν Ἥλιον, ἀναγκάζόμενα ὑπ' αὐτοῦ, ὅπως τὰ κακὰ ἐκεῖνα ὑποκείμενα με τὰ ὅποια ὁμοιάζουν.

— Ἄ, Νίτσα μου· πόσον εἶσαι κατὰ τῶν δυστυχῶν κομητῶν. Πόσον ὅμως μοῦ φαίνεται παράδοξον νὰ ὑπάρχουν καὶ κακὰ ὑποκείμενα εἰς τὸν οὐρανόν!

Καὶ οἱ ἄλλοι κομηταί, οἱ ὅποιοι δὲν ἀναφαίνονται δευτέραν φοράν;

— Αὐτοί, Κωστάκη μου, εἶνε λειποτάκται· ἔρχονται ἀπὸ τοὺς γειτονικοὺς μας κόσμους, τοὺς ὁποῖους ἔχουν ἐγκαταλείψει· ὁμοιάζουν με ἀθιγγάνους χωρὶς πατρίδα, καὶ τρέχουν ὅπου τύχη εἰς τὸν οὐρανόν. Αὐτοὶ δὲν ἀνήκουν εἰς τὸ σύστημά μας, καὶ δὲν ἔχω νὰ σοῦ εἶπω δι' αὐτούς περισσότερα.

Ἄλλως τε, νομίζω, ἀρκεῖ πλέον· σήμερον ἔμαθες πῶς παραδέχονται ὅτι ἔλαθεν ἀρχὴν ὁ ἠλιακὸς κόσμος, ὁ ὅσον μικρὸς ὡς πρὸς τὸ Σύμπαν. Αὐρίον θὰ σοῦ εἶπω πῶς ἔλαθεν ἀρχὴν ἡ Γῆ μας ἢ ὅσον πολὺ μικρὰ ὡς πρὸς τὸν ἠλιακὸν κόσμον. Ἄλλ' ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἶνε, μᾶς ἐνδιαφέρει πολὺ περισσότερο, ἐπειδὴ ἐπ' αὐτῆς εὐρίσκόμεθα. »

(Ἐπεται συνέχεια)

(J. Macé)

Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΝ

Εἶχεν ἀποθάνῃ ἑπτὰ χρόνων παιδί, κ' ἐπήγεν εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ ἔγινεν Ἄγγελος. Ἄλλ' ὅσον Ἄγγελος καὶ ἂν ἦτο, ὅσον μακρὰ ἄσπρα πτερὰ καὶ ἂν εἶχε, τί τα θέλετε! πάντα ἦτο παιδί ἄτακτο καὶ τρελό, καὶ ἔκαμεν κάθε στιγμήν τὸν Παράδεισον ἀνωκᾶτω με τὰς τρελλὰς του, καὶ δὲν ἔπερνούσαν ἡμέρα ποῦ νὰ μὴ συγχύσῃ με τὰ καμώματά του τοὺς Ἄγγλους.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τοῦ ἦλθεν ἰδέα νὰ ἐπισκεφθῆ τὰς Ἀποθήκας.

Τὸ ἀπέραντον δωμάτιον, ὅπου ἦσαν φυλαγμένα τὰ ἄστρα, καθαρισμένα, τριμμένα, γυαλισμένα, ἄλλα ἀραδιασμένα εἰς τοὺς τοίχους, ἄλλα κρεμασμένα ὀρθομαθίς ἀπὸ τὸ ταβάνι, ἄλλα μικρὰ καὶ ἄλλα μεγάλα, ἔτοιμα ὅλα νὰ στολίσουν τὴν νύκτα τὸν οὐρανόν, — τὸ ἀπέραντον αὐτὸ δωμάτιον με τὰς φωτεινὰς γυρλάντας του, τὸν καταμάγευσεν. Ἐρριψενεῖτα μίαν ματιὰ ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπαν ἐνὸς ἄλλου δωματίου, ὅπου φυλάγετο ὄλην τὴν ἡμέραν ἡ Ἀμαξία, (1) ἑξευγμένη. Ἐπειτα ἐπεσκέφη τὴν στάνην τοῦ Παράδεισου, με τὰ κατάλευκα ἐκεῖνα προβατάκια, ποῦ ὅταν ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν γῆν, τὰ ἐνόμιζε σύννεφα... Ἐπειτὰ ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον, ὅπου οἱ μεγάλοι Ἄγγελοι ἐλυωναν ζάχαρι καὶ

(1) Ὁ ἀστερισμὸς τῆς Μεγάλης Ἄρκτου.

έκαμναν κρύσταλλα, διά να στολίσουν τον χειμώνα τὰ δένδρα. . . "Επειτα έμβήκεν εις τὸ δωμάτιον, όπου, τυλιγμένοι καλὰ σὲ μεταξωτὰ χαρτιά, διά νὰ μὴ σκουρῆγιάσουν, ἦσαν αραδιασμένοι οἱ κεραυνοί. Κατόπιν ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ ἔργαστήριον τῆς χιόνας, όπου ἄλλοι "Αγγελοὶ ἐξαιναν τὸ βαμβάκι τῶν γυφάδων, μαλακὸ καὶ κάτασπρο, μὲ ὀλόχρυσα σύνεργα, καὶ ἐτοιμάζαν βιαστικοὶ τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα χαλιά, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἔστρωσαν τὴν γῆν κατὰ τὰ Χριστοῦγεννα. . . Τέλος, ἐφθασεν ἐμπρὸς καὶ εἰς μίαν θύραν κλειστήν, όπου εἶδεν αὐτὴν τὴν

•Τὸ "Αγγελάκι ἐκόλλησε τὸ αὐτὶ του εἰς τὴν κλειδαριάν.

ἐπιγραφὴν μὲ μὲγάλα φαντακετὰ γράμματα: **Α Π ρ ὀ ἦ κ η κ α τ α ι γ ῖ δ ω ν.**
 Τὸ "Αγγελάκι ἐσταμάτησε σκεπτικόν.
 —Μπᾶ! εἶπε καὶ πὼς αἱ καταιγίδες εἴμποροῦν νὰ εἶνε κλεισμέναι εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ δωμάτιον;
 Ἐνθυμέτο, όταν ἀκόμη ἦτο εἰς τὴν γῆν, πὼς ἔτρεχαν, πὼς ἐπετοῦσαν, πὼς ἐσφύριζαν καὶ ἐμούγκριζαν αἱ φοβεραὶ αὐταὶ καταιγίδες. Καὶ τώρα, τοῦ ἐφαίνετο ὀλωθεδίλου παράξενον καὶ ἀστειόν, νὰ τὰς ἀπαντᾷ ἔξαφνα ἐκεῖ μέσα, φυλακισμένας σάν κακόπαιδα. "Ω, τί τρομερὸν κακὸ, τί κρότους ποῦ θὰ ἔκαμναν εἰς τὴν φυλακὴν τῶν!
 Περὶεργον ὅς ἀκούσῃ τὰ μουγκριτὰ, ποῦ τόσες φορές τὸ εἶχαν τρομάξῃ, τὸ "Αγγελάκι ἐκόλλησε τὸ αὐτὶ του εἰς τὴν κλειδαριάν. Τίποτε . . . ἄρα ἤσυχία.
 —Μὰ τί κάμνεις ἐκεῖ, μικρέ; ἠρώτησεν ὁ "Αγιος Διονύσιος, ὁ ὁποῖος ἴσα ἴσα τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἐπερνοῦσε βιαστικῶς.
 —"Ακούω τὰς καταιγίδας, κύριε "Αγιε

Διονύσιε! ἀπήνησε προθύμως ὁ μικρός.
 — "Αδικὰ χάνεις τὸν κόπο σου, παιδί μου! εἶπεν ὁ "Αγιος γελῶν ὁ φίλος μου "Αγιος Νικόλαος, βλέπεις, δὲν τες ἀφίνει ἐτσι εὐκολὰ ἐλεύθερες.
 —Μὰ γιατί; . . .
 —Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω . . . πῆγαινε νὰ τον ρωτῆσῃς.
 Καὶ ὁ "Αγιος Διονύσιος ἀπεμακρύνθη, ἀφίνων τὸ "Αγγελάκι μὲ ἀνοικτὸν στόμα.
 Τὶ νὰ κάμῃ; νὰ ἐρωτήσῃ τὸν "Αγιον Νικόλαον; Πρῶτον ἤξευρεν, ὅτι, καὶ εἰς τὸν Παράδεισον, οἱ μεγάλοι δὲν ἀπαντοῦν πάντοτε εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν μικρῶν. "Επειτα, ποῦ νὰ τον εὗρῃ τὴν τῶρα τὸν "Αγιον Νικόλαον; Ἦτο βέβαια εἰς τὸν ἔσπερινόν, καὶ θὰ ἔψαλλε τὸ καινούργιο τροπάρι; ποῦ εἶχε συνθέσῃ ἡ Κασσιανή. "Ὁμως, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ, ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του, ποῦ ἦταν ἐκεῖ δίπλα. . . Μπᾶ! τὸ κλειδὶ εὑρίσκειτο εἰς τὴν κλειδαριάν. . . μέσα θὰ ἦταν ὁ "Αγιος Νικόλαος. . . δὲν θὰ εἶχεν ὑπόγῃ ἀκόμη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Παραδείσου. . .
 Τὸ "Αγγελάκι κτυπᾷ ἑλαφρά, τίποτε κτυπᾷ δυνατά, τίποτε κτυπᾷ δυνατώτερα, τίποτε!
 Δὲν ἦταν μέσα λοιπόν. καὶ τὸ κλειδὶ τὸ εἶχε ξεχάσῃ ἀπὸ τὴν βίαν του.
 Τὸ "Αγγελάκι δὲν χάνει καιρὸν, ἀπλῶναι τὸ χέρι του, γυρίζῃ τὸ κλειδί, καὶ ἀνοίγει τὴν θύραν.
 Τί παράξενον δωμάτιον! Ἀποθήκη Ἀνέμων καὶ αὐτὸ. Ἀπὸ τὸ πάτωμα ὡς τὸ ταβάνι, ὅλοι οἱ τοῖχοι γεμάτοι συρτάρια καὶ συρταράκια, τὸ καθένα μὲ τὴν ἐπιγραφὴν του.
 — Αὖ . . . ρα τοῦ Μα. . . του. . . συλλαβίζει εἰς τὸ πρῶτον τὸ "Αγγελάκι.
 "Επειτα πλησιάζει ἄλλο, ἔπειτα ἄλλο. . . Παντοῦ ἄνεμοι, ὅλη ἡ σειρὰ ἀπὸ τὸ ἤσυγον ἀεράκι τῆς καλοκαιρινῆς βραδυᾶς, ἕως τὸν τρελὸν Βορρᾶν, χωρὶς ἐννοεῖται, νὰ λείπῃ ἐν τῇ μεταξῷ οὔτε ὁ Νότος, οὔτε ὁ Ἀνατολικός, οὔτε ὁ Ζέφυρος, οὔτε ὁ Σιρόκος, οὔτε ὁ Μαῖστρος, οὔτε ὁ Σιμούν, οὔτε ὁ Χαμφίν, οὔτε ἡ Θύελλα. "Ὁλοι ἐκεῖ, καθέννας εἰς τὸ συρταράκι του.
 — Εὐμορφα εἶνε ἐτσι αραδιασμένοι, ἐσκέφθη τὸ "Αγγελάκι. Ἦθελα ὅμως νὰ ἤξευρα πὼς θὰ φαίνεται ἡ Αὔρα μέσα ἐστὸ συρτάρι της;
 Καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ περισσότερο, φρρρ! τὸ "Αγγελάκι τραβᾷ τὸ συρτάρι. Ἰλκυεῖα, μυρωμένη ἀπὸ ὅλα τὰ ἄνθη

τῆς ἀνοιξέως, ἡ Αὔρα τοῦ Μαΐου ἐπέταξεν ἤσυχα καὶ τοῦ ἐγάρδεσε τὸ προσώπιόν. Τὰ τριανταφυλλιά ῥωθωνάκια τοῦ ἀνοιξάν διαπλάτα, τὴν ψυχὴν του ἐγέμισεν εὐφροσύνη ἀλλά, νὰ ἀμέσως καὶ μίᾳ ἀπογοήτευσιν, —δὲν εἶδε τίποτε, οὔτε χροῶμα οὔτε σχῆμα ἄδύνατον νὰ μάθῃ πὼς ἦτον ἡ Αὔρα τοῦ Μαΐου!
 — "Α, νὰ καὶ ὁ Σιρόκος! Νόστιμος θὰ εἶνε αὐτός ὁ Σιρόκος! εἶπε συλλαβίζων, διά νὰ παρηγορηθῇ, τὴν ἐπιγραφὴν ἐνὸς ἄλλου συρταρίου, ἀπὸ τὰ μεγάλα.
 Ἐφραντάζετο κάτι πολὺ παράξενον καὶ διασκεδαστικόν, —ἔξαφνα κανὲν ἄσμα πετεινοῦ, σαλπίζοντος μέσα ἀπὸ πολὺχρωμον πυροτέγνημα τὸ θριαμβευτικόν του κ ο υ κ ο υ ρ ῖ κ ο υ ! —καὶ ἐσκαρφάλωσεν εἰς ἐνα σκαμνί, διότι ὁ Σιρόκος εὑρίσκειτο ὑψηλότερα ἀπὸ τὸ ἀνάστημα του, καὶ—
 "Αγιε Νικόλαε, τί θὰ ἐλιεγες ἂν τὸ ἐβλεπες! — ἀνοίξῃς διμιάς τὸ μεγάλον συρτάρι καὶ . . . παταράκι! πᾶρ τὸν κάτω ἀπὸ τὸ σκαμνί! Ἐν ἔριψεν ἕνας ἀέρας δυνατός καὶ ζεστός. Οὔτε πετεινός, οὔτε πυροτέγνημα, οὔτε σχῆμα, οὔτε χροῶμα. . . Καὶ ἐν ᾧ τὸ "Αγγελάκι μας σηκώνεται γρήγορα γρήγορα καὶ διορθώνει τὸν λευκὸν του χιτώνα, καὶ τινάζεται, ἐξαφνισμένον, ὁ ἄγιος Σιρόκος ὁρμᾷ ἀπὸ τὴν μισοανοικτὴν θύραν καὶ φεύγει.
 — Μπᾶ! τί ἦταν αὐτὸ ποῦ ἔπαθα; συλλογίζεται τὸ "Αγγελάκι. Ὁραῖα μᾶς ἐκατάφερεν ὁ κύριος Σιρόκος μὰ ἐννοια του, κ' ἐγὼ τώρα θὰ ἱκανοποιηθῶ.
 Καὶ μὲ πείσμα, πηγαίνει ἀπὸ συρτάρι σὲ συρτάρι, καὶ τὰ ἀνοίγει ὅλα ὅσα ἐφθανε τὸ χέρι του.
 Σφυρίγματα, μουγκριτὰ, οὐρλιάσματα, κακὸ φοβερό. Καὶ μέσα εἰς τὸ γενικὸν αὐτὸ ξεκούφαμα, νὰ σου φεύγει καὶ ἡ Θύελλα.
 Τώρα τὸ κακὸν γίνεται ἀνυπόφορον, ἀπερίγραπτον. "Ὁλαι αἱ θύραι βροντοῦν καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ πυλὼν τοῦ Παραδείσου τρανάζεται τόσον δυνατά, ποῦ ὁ "Αγιος Πέτρος φοβεῖται μὴν ἀνοίξῃ ἔξαφνα καὶ περάσουν εἰς τὸν Παράδεισον, πρὶν προφθάσῃ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ, ὅλοι οἱ κατεργάριδες, ποῦ καιροφυλακτοῦν ἀπέξω. . . Καὶ ὁ "Αγιος Νικόλαος, εἰς τὸ στασίδι του, ἐκεῖ ποῦ φάλλει μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τὸ καινούργιο τροπάρι τῆς Κασσιανῆς, τὰ χάνει, κίβεται ἐστὴ μέσῃ, καὶ μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν, κατάπληκτος, ἐντρομός. . .
 "Ω, τί μεγάλο ξαφνικό! Ὁ Σιρόκος, ὁ Ἀνατολικὸς καὶ ἡ Θύελλα, ἀφ' οὗ ἐσάρωσαν τὸν Παράδεισον, ὤρμησαν κατὰ εἰς τὴν γῆν. Ὁ "Αγιος Νικόλαος, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε βιαστικὰ εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ εἶδεν ὅλα σχεδὸν τὰ συρτάρια ἀνοικτά, δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ, εἶνε ἀπελπισμένος.
 —Τί ἦταν αὐτὸ ποῦ ἔκαμες, παιδί μου;

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ
 [ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΕ'.

ΤΑ ΚΤΗΤΙΚΑ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ

Μία μέρα, ὁ κύρ Δάσκαλος ἄκουσε τὸ Φασουλάκη νὰ λέγῃ:
 — Τὸ γάλα μου, θέλω νὰ πιῶ τὸ γάλα μου! τὸ ωρατὸ μου γάλα . . .
 — Φασουλάκη, τὸν ἐρωτᾷ, ξέρεις τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ μοῦ ποῦ λές; διατὶ λές ἐτσι;
 — Τὸ γάλα μου, ἀπαντᾷ ὁ Φασουλάκης ἀφ' οὗ τὸ γάλα εἶνε δικό μου, πὼς ἀλλοιῶς νὰ πῶ;
 — "Α, βλέπεις; τὸ γάλα εἶνε δικό σου, σοῦ ἀνήκει, εἶνε κ τ η μ ᾱ σου, καὶ μπορεῖς νὰ το πιῃς. Καὶ γιὰ νὰ μᾶς τα'πῆς αὐτὰ, βάζεις κοντὰ του ἐκεῖνο τὸ μοῦ, τὸ ὁποῖον εἶνε κ τ η τ ι κ ὸ ν.
 Ὁ Φασουλάκης ἐκύτταξε τὸν κύρ Δάσκαλον μὲ ἀπορία.
 — Λοιπὸν τὸ μοῦ εἶνε κτητικόν; εἶπε. Τόσες φορές ἄκουσα αὐτὴ τὴ λέξι ἐτὸ Σχολεῖο, καὶ δὲν ἤξευρα τί θὰ πῆ. . .
 — Τώρα ὅμως ξεύρεις. Ἄλλο παράδειγμα. Τὸ πρῶτὸ τὴν ὡρὰ ποῦ βάζεις τὸ καπέλο σου νὰ βγῆς ἔξω, ἂν ὁ καιρὸς εἶνε βροχερός, ἡ μαμμὰ σοῦ δίνει τὴν ὀμβρέλλα καὶ σου λέγει: «Νά, πάρε τὴν ὀμβρέλλα σου!» δηλαδή τὴ δική σου ὀμβρέλλα, τὴν ὀμβρέλλα ποῦ εἶνε κτῆμά σου. . .
 — Μπᾶ! καὶ τὸ ο ὄ μοῦ λοιπὸν εἶνε κτητικόν;
 — Βεβαίωτατα. Ἄλλο παράδειγμα. Ὅταν, ἔξω ἐτὸν κῆπο, ἀφίνης τὸν ἀετό σου καὶ πηγαίνει ψηλά, καὶ τον βλέπουν τὰ δέλφια σου καὶ τον θαυμάζουν, τί λένε; «Νά, ὁ Φασουλάκης σήκωσε τὸν ἀετόν το ὄ μ ο ὄ» δηλαδή τὸ δικό του ἀετό, τὸν ἀετό που εἶνε κτῆμά του.
 — Κι' ἄλλο κτητικόν λοιπὸν, τὸ το ὄ μ ο ὄ! ἀνέκραξεν ὁ Φασουλάκης. Τί χαρὰ μου!
 — "Επειτα, τὸ πρῶτὸ, όταν κάθῃσαι μὲ τὴν ἀδελφή σου, καὶ ἡ ὑπέρτρια σὰς φέρνει τὸ γάλα καὶ σὰς λέγει: «Ὅριστε τὸ γάλα σας!» θέλει νὰ πῆ ὅτι τὸ γάλα εἶνε δικό σας. λοιπὸν κ' ἐκεῖνο τὸ σ ᾱ ε ἶνε κυκτικόν.
 Κι' ἄλλο: Ὅταν εὐὸ καὶ ὁ ἀδελφός σου βάζετε μαζί τὰ παιγνίδια σας γιὰ νὰ παίξετε, καὶ λέτε: «εἶνε τὰ παιγνίδια μας», δηλαδή εἶνε δικά μας, —πάλι ἐκεῖνο τὸ μ ᾱ ε εἶνε κτητικόν.

λέγει πρὸς τὸ "Αγγελάκι, ποῦ ἐστέκετο ἀκόμη ἐκεῖ φοβισμένον. "Ετσι κάνουν; τοὺς βράζουν ποτὲ ὄλους μαζί; . . . Μὰ εὐὸ δὲν ἄφισες κανένα! πᾶσι ὁ Βορρᾶς, πᾶσι ὁ Σιρόκος. . . μπᾶ! πέταξαν καὶ αἱ Αὔραι, ποῦ τὰς μεταχειρίζομαι μὲ τόσῃν προφύλαξιν! Θεέ μου! τί θὰ γίνῃ τώρα; Γῆ καὶ θάλασσα θὰ ἔλθουν ἀνω-κάτω, καὶ οἱ κακόμοιροι οἱ θαλασσινοί, ποῦ με ἔχουν προστάτη, θὰ ποῦν μὲ τὸ δίκχη τους ὅτι πολὺ ἄσχημα τοὺς προστατεύω.
 Καὶ ὁ "Αγιος μόνον ποῦ δὲν ἔκλαιγε!
 — "Αχ, πὼς νὰ τοὺς γυρίσω πίσω; ποῦ νὰ στείλω νὰ μοῦ τοὺς πιάσῃ;
 Ἐσκέφθη διά μίαν στιγμὴν νὰ ζεύξῃ τὴν Ἀμαξάν; ἀλλὰ τὸ μετενόησε.
 — "Ὅχι, εἶπεν, ἡ Ἀμαξὰ εἶνε βαρειά, καὶ ποτὲ δὲν μπόρεσαν νὰ τὴν ζεύξουν.
 Καὶ ἐσκέπετο, ἐσκέπετο τί νὰ κάμῃ, ἐν ᾧ ἡ νεολαία τοῦ Παραδείσου, εἰς τὰ μαπαλῆνα, ἐβλεπε μὲ τὰ τηλεσκόπια κατὰ εἰς τὴν γῆν, τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον καὶ λουσαλέον Ἀνεμοστρόβιλον, ποῦ ἔπερνε σπῖτια, ποῦ ἐξερρίζωνε δένδρα, ποῦ ἐκρῆμιζε κωδωνοστάσια.
 — "Ας εἶνε τέλος πάντων, εἶπεν ὁ "Αγιος Νικόλαος στεναζὼν ἀφ' οὗ δὲν ὑπάρχη ἄλλο μέσον. . . γιατί κανέννας ἀπεσταλμένος δὲν θὰ ἦτον ἱκανὸς νὰ τρέξῃ πειδὸ γρήγορα καὶ νὰ πιάσῃ τοὺς φυγάδας. . . "Ω, εἶνε ἀμέτρητα τὰ χιλιόμετρα ποῦ κάμνουν σὲ μίᾳ ὥρᾳ! . . .
 Καὶ ἀνοίξας τὴν Ἀποθήκην τῶν Καταιγίδων, ἐπλησίασε τὸ συρτάριον τοῦ Κυκλώνος, καὶ ἐφώναξεν:
 — Ἐν ὀνόματι τοῦ Διαιουργοῦ σου, σὲ διατάσσω νὰ καταιγῆς εἰς τὴν γῆν, νὰ προφθῆς τοὺς φυγάδας ἀνέμους, νὰ τοὺς συλλάβῃς καὶ νὰ μοῦ τοὺς φέρῃς ἐδῶ τὸ γρηγορώτερο!
 — Δέχομαι! ἐβρυχήθη ὁ Κυκλών.
 Καὶ ὁ "Αγιος ἠνοίξε τὸ συρτάριον του. Τότε δὲ εἶνε ποῦ ἐγίνε τὸ μεγάλον κακὸ! Ἐτρεχαν οἱ ἄνεμοι, ἔτρεχον ὁ Κυκλών νὰ τοὺς φθάσῃ, καὶ αὐτὸ τὸ φοβερὸν κυνηγητό, μὲ τὰ σφυρίγματα καὶ τὰ μουγκριτὰ, ἐβάσταξεν ὅλη τὴν νύκτα. Εἰς τὴν γῆν, κανέννας ἄνθρωπος δὲν ἔκλεισε μάτι.
 Τέλος πάντων, τὸ πρῶτὸ κατῶρθωσεν ὁ Κυκλών νὰ στρωμώξῃ σ' ἐνα μέρος ὄλους τοὺς ἀνέμους. Οἱ ἄνεμοι ἐφάνησαν πρόθυμοι νὰ παραδοθῶν, ἀλλὰ ἔβαλαν καὶ ἐνα ὄρον: ὅτι κάθε χρόνον θὰ ἐγίνετο αὐτὸ τὸ μεγάλον παιγνίδι, αὐτὸ τὸ τρελὸν κυνηγητό, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐφάνη διασκεδαστικώτατον. Ὁ Κυκλών, κουρασμένος ἀπὸ τὸ πολὺ τρέξιμον καὶ μὴ ἔχων ὄρεξιν νὰ ξαναρχίσῃ, ἐδέχθη τὴν συμφωνίαν. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἀπὸ τότε, κατὰ τὴν ἰσημερίαν τοῦ Φθινοπώρου, συμβαίνουν οἱ τρομεροὶ αὐτοὶ ἀνεμοστρόβιλοι, εἰς τοὺς ὁποίους λαμβάνουν μέρος ὄλοι οἱ ἄνεμοι.
 ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΩΤΟΣ

"Όταν όμως παίζουν δύο άλλα αδέρφια, και σεις τὰ βλέπετε, τότε θὰ πητε: «Νά, παίζουν τὰ παιγνίδια τ ω ν», τὰ παιγνίδια ποῦ εἶνε δικά τ ω ν. Λοιπὸν καὶ τὸ τ ὠ ν εἶνε κτητικόν.

— Πόσα κτητικὰ ἔμαθα! λέγει ὁ Φασουλᾶκης. Γιὰ νὰ τὰ μετρήσω: μ ο ὤ, ο ο ὤ, τ ο ὤ, μ ᾶ ς, ο ᾶ ς, τ ὠ ν. Ἐξ κτητικὰ!

— Ναί, εἶπεν ὁ κύρ Δάσκαλος. Αὐτὰ εἶνε τὰ κτητικὰ ποῦ μεταχειριζόμεθα ἑστὴν κοινὴ μας ὁμιλία. Εἰς τὰ βιβλία ὁμως, εἰς τὴν γραμματικὴν, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα πολλὰ παραδείγματα χάριν: ἐμ ὀ ς, σ ὄ ς, ἡ μ ἔ τ ρ ο ς καὶ τὰ λοιπὰ. Αὐτὰ ὁμως θὰ τὰ μάθης ἀργότερα. Πρὸς τὸ παρὸν σοῦ λέγω, ὅτι ὀνομάζονται κ τ η τ ι κ α ἰ ἄ ν τ ω ν υ μ ῖ α ι.

— Καί τί θὰ πῆ ἄντωνυμίας; ἐρωτᾷ ὁ Φασουλᾶκης.

— Δέν ἔχω καιρὸ νὰ σοῦ το ἐξηγήσω τώρα. Ἄλλη φορά θὰ ἔλθῃ περίστασις, καὶ θὰ σοῦ πῶ.

— Πολὺ καλά. Χαίρετε!

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ ΔΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΗΜΕΡΙΝΗ ἐμφάνισίς μου θὰ σας ὑπεθυμίσει τὴν καλὴν, ὡς ὅλα τὰ περασμένα, ἐποχὴν τῶν Ἀβήνα ἑξ ὧν Ἐπιστολῶν, ὅτε εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σας ἀπευθύνω ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν καθ' ἑβδομάδα, καὶ ἐπικοινωνῶν πνευματικῶς μετ' ἐγγενέστεραν, τὴν εὐφροσύναν καὶ ἀγαπητοτέραν, νεολαίαν τοῦ κόσμου! Κολακεύομαι νὰ πιστεύω,

ὅτι μετ' ἴσης εὐχαριστήσεως τὰς ἀνεγινώσκαστε τότε καὶ τὰς ἐνθυμιθετέμερον καὶ σεις, καὶ ὅτι προπάντων αἱ ἐπιστολαὶ ἐκεῖναι μοῦ παρέσχον τὴν εὐτυχίαν τῆς πολυτίμου ἀγάπης καὶ ἐκτιμησέως σας, τόσον, ὥστε ὀ μὲν Ἑθνικὸς Ὑμνος, — τὸν ὅποιον εὐγνωμῶν ἀπειρώς, — νὰ με προτείνη ἐγγάτως Πρόεδρον τοῦ μέλλοντος Συλλόγου τῆς Διαπλάσεως, σεις δέ, σχεδὸν ὅλοι, νὰ ἐπιψηφίσετε τὴν πρότασιν μετὰ χαρᾶς.

Σὰς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας, ἀγαπητοί μου, διὰ τὴν μεγάλην τιμὴν, τὴν ὅποιαν μοῦ ἐκάματε. Καὶ ἐπὶ τῆς εὐκαιρίας, ἄφ' οὐ οὕτως ἢ ἄλλως ἀνεμίχθη καὶ τὸ νομῶν μου εἰς τὸ ζήτημα, θὰ μὲν ἐπιτρέψετε νὰ σας εἶπω τὴν ταπεινὴν μου γνώμην περὶ αὐτοῦ, καὶ κατόπι, μετ' ἐπὶ ἀδειάν σας πάλιν, νὰ κάμω μίαν ἐδαφιαίαν ὑπόκλισιν, νὰ ἐκτελέσω κανονικὴν μεταβολὴν καὶ . . . νὰ ἐπανέλθω εἰς τὰ ἴδια.

Πῶς; θὰ μ' ἐρωτήσετε δὲν δέχασθε λοιπὸν οὐτε σεις; . . ὅπως ὁ Ἀνανίας, καὶ ὁ κ. Φαῖδων ἀποσύρει τὴν ὑποψηφιότητά του; . .

Ναί, ἀγαπητοί μου, αὐτὸ συμβαίνει ἀκριβῶς. Καὶ ἂν τὸν γεαρόν μου καὶ πολυπαθῆ συνάδελφον δὲν τον ἄρισεν ἢ Διάπλαισις νὰ ποδεχθῆ τὴν τιμὴν, ἄλλο τόσο δὲν με ἀφίνει καὶ ἐμὲ. Δέν μοῦ το

ἀπηγόρευσε βέβαια ρητῶς, ὅπως εἰς τὸν ψυχογυῖόν τῆς ἄλλα δὲν ἦτο καὶ ἀναγκαῖον, διότι, νομίζω, μοῦ το ἀπαγορεύουν αὐτὰ τὰ πράγματα. Εἰπῆτέ μου, σὰς παρακαλῶ: εἰμποροῦν νὰ ὑπάρξουν δύο Πρόεδροι εἰς ἓνα Σύλλογον; Καὶ ὅταν ὑπάρχη ἤδη ὁ καλλίτερος, ὁ καταλληλότερος, ὁ μοναδικός, ὁ κατέχων τὴν θέσιν τοῦ ἐνδόξου ἐπὶ εἰκοσίδυ ὀ λ α ἔ τ η, ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ τὴν διαμνησθῆται;

Καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου σας εἶνε . . ἢ Διάπλαισις!

Πῶς; θὰ μ' ἐρωτήσετε πάλιν, με μεγαλύτεραν ἀπορίαν ἢ Διάπλαισις εἶνε Πρόεδρος κανενὸς Συλλόγου; . . δὲν τρῆξέυραμιν ἕως τώρα!

Τὸ ἠξέυρατε, ἀγαπητοί μου, ἄλλα δὲν το εἶχατε συλλογισθῆ. Συλλογισθῆτέ το ὁμως! Ὅλοι ἡμεῖς, — ἢ Διάπλαισις, — τὸ σπιτικὸν τῆς, οἱ συνεργάται τῆς, οἱ ἀναγκαστοὶ τῆς, — δὲν ἀποτελοῦμεν ὅλοι μίαν Οἰκογένειαν, ἓνα Σύλλογον μεγάλον, τοῦ ὁποίου Πρόεδρος εἶνε αὐτὴ ἢ Διάπλαισις; Καὶ ὁ παμμέγιστος αὐτὸς Σύλλογος, δὲν ὑφίσταται ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς, ἐπὶ εἰκοσίδυ τώρα ἔτη, καὶ δὲν ἐργάζεται, καὶ δὲν αὐξάνει, καὶ δὲν εὐδοκίμει, καὶ δὲν προοδεύει, ὅσον κανεὶς ποτε τῶν ἄλλων Συλλόγων;

Ναί, δὲν εἶνε παρομοίωσις, δὲν εἶνε εἰκὼν, δὲν εἶνε μεταφορὰ καὶ ἀπλῶν ρητορικῶν σχήμα αὐτὸ ποῦ σας λέγω, εἶνε π ρ ὶ ἴ μ α, εἶνε γ ε γ ο ν ὄ ς. Ὁ Μέγας καὶ καθολικὸς Σύλλογος, τὸν ὁποῖον ὠνευρεῖσθε, ὑπάρχει πρὸ πολλοῦ, καὶ θὰ ὑπάρχη ὅσον ὑπάρχει Διάπλαισις. . . Κάθε καλὸν καὶ ἄξιον Ἑλληνόπουλον, διὰ τῆς ἐγγραφῆς τοῦ εἰς τὴν Διάπλαισιν, γίνεταί συγγρόνως καὶ μέλος τοῦ Συλλόγου μας ἀριθμοῦνται σήμερον κατὰ χιλιάδας, διεσπαρμένα εἰς ὅλον τὸ Πανελλήνιον, εἰς πᾶσαν γωνίαν γῆς ἐλληνικῆς ἢ ὑπὸ Ἑλλήνων κατοικοῦμένης, — ἄλλα ἠδελφωμένα, συνηνωμένα, συνηρημένα ὑπὸ μίαν Μητέρα, ὑπὸ μίαν Ἀρχὴν. Ὅπως εἰς κάθε Σύλλο

γον, ἄλλα μέλη εἶνε ἐν ἐνεργείᾳ, ἄλλα ἐν ἀπομαχίᾳ, ἄλλα ἐργάζονται περισσότερον, ἄλλα ὀλιγότερον, — ὅλα ὁμως ἐμφοροῦνται ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἀγάπην, ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἰδέαν, καὶ ἀποβλέπουσιν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, καὶ ἔχουν τὰ ἴδια καθήκοντα, καὶ χαίρουν τὰ ἴδια δικαιώματα. Ὁργανοῦ τοῦ Συλλόγου ἐπίσημον εἶνε τὸ περιοδικὸν τοῦτο. Ἡ Διάπλαισις διευθύνει, ἄλλα καὶ τὰ μέλη προτείνουν, ψηφίζουν, ἐκτελοῦν, ἐργάζονται, κατορθώνουν, καὶ ὄχι σπανίως μεγαλοφυῶν. Ὁ Ἐρανος ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος», ὁ ἄξιος τόσον θαυμαστικῶν καὶ συγχαρητηρίων, εἶνε ἔργον τοῦ Συλλόγου τούτου, — διὰ νὰ φέρῃ τὰ μικρότερα, τὰς ἐγγραφὰς τῶν Ἀτόρων, τὸ Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν πτωχῶν καὶ ἐπιμελῶν Μαθητῶν, τοὺς Μικροὺς Συλλόγους, τοὺς ἐράνους ὑπὲρ παντός εὐγενοῦς σκοποῦ, καὶ τὰ λοιπὰ. — Νομίζετε τώρα ὅτι οἰοσθήποτε ἄλλος Σύλλογος, ὑπὸ τὴν προεδρίαν οἰουδὴποτε, θὰ ἦδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ περισσότερα; Μῆν τὸ πιστεύετε! Ὅ, ἢ το ματαιοπονία ἢ ἀποτίσιρα ἰδρύσεως ἄλλου Συλλόγου γενικοῦ δευθεν καὶ μεγάλου, καὶ ἐκτὸς τῆς ἀνταλλαγῆς μερικῶν ἐγγραφῶν, τοῦ μ ο υ ν τ ζ ο υ ρ ὼ μ α τ ο ς ὀλιγῶν χαρτιῶν, πιστεύσατέ με, ὅτι τίποτε πρακτικώτερον καὶ οὐσιαστικώτερον δὲν θὰ εἴγινετο.

Διὰ τοῦτο ἡ γνώμην μου εἶνε ὅτι πρέπει νὰ διατηρηθῆ τὸ καθεστῶς, τὸ status quo, καθὼς θὰ ἔλεγε ὁ φίλος Πασιῶτος. Δηλαδὴ: νὰ διατηρηθῶν οἱ Μικροὶ Σύλλογοι, — οἱ ὁποῖοι συνεσφέρουν καλλιστα εἰς τὸ ἔργον, — καὶ νὰ περιορισθῶν εἰς τὸν ὑπάρχοντα Μεγάλον, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Διαπλάσεως.

Ἄν θέλετε δὲ καὶ μίαν συμβουλήν, ἰδοὺ τί ἔχω νὰ σας εἶπω: Ἡ αὐγὴ τοῦ Νέου Αἰῶνος ἅς σας χαιρετίσῃ μετ' ἡμῶν τὴν συναισθησιν ὅτι ὅλοι ἀποτελεῖτε μίαν Οἰκογένειαν, ἓνα Σύλλογον.

Συμφιγῆθῃτε περὶ τῆς Διαπλάσεως περισσότερον, ἐνδυναμώσατε τὸ αἶσθημα τῆς πρὸς αὐτὴν στοργῆς καὶ τῆς μετὰ ξῦ σας ἀδελφικῆς ἀγάπης, ὑπακούετε καὶ πειθαρχεῖτε, ἐργάζεσθε μετὰ πάσης δραστηριότητος καὶ ζήλου, προσηλυτίζετε μετ' ἐνθουσιασμοῦ, κηρύσσετε μετ' αὐταπαρνήσεως, ξεσπαθώνετε ἀκούραστοι καὶ ἀκαταπρόντη, καὶ θὰ ἰδῆτε πόσον ὁ Σύλλογός σας θὰ μεγαλυνηθῆ καὶ πόσον θαυμαστά ἐργα θὰ ἐπιτελέσῃ!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μενεξεδένια: — Μπᾶ! καὶ πῶς εἶσαι ἔτσι σομομαριμένῃ σήμερα; Τὸ Ἴον τοῦ Ἀργοῦ Μά: — ἔβρις, θὰ πάω νὰ φωτογραφηθῶ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κερμυδάτου. [E]

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΩΔΕΚΑ, ἀριθμὸς 12, τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν ἔριψα αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα εἰς τὸ καλὸν ἢ ὅσοι λομονοῦν ὅτι γράφουν διὰ παιδιὰ καὶ ἀναμνησκῶν εἰς τὰς ἀπαντήσεις των ζ η τ ἡ μ α τ α, διὰ τὰ ὅποια ποτε δὲν κάμνει λόγον ἢ «Διάπλαισις», — ὅσοι λομονοῦν ὅτι γράφουν διὰ κορίτσια καὶ παρεμβάλλουν ἀπαντήσεις, αἱ ὅποια μόνις δι' ἀγῶρα θὰ ἦσαν ἀνεκταί, — ὅσοι λομονοῦν ὅτι ὁ κύκλος μας ἀποτελεῖται ἀπὸ παιδιὰ καλῶν οἰκογενειῶν, καλοαναθερμῆνα, τὰ ὅποια δὲν ἀνέχονται καμμίαν π ρ ο σ τ ο υ χ ῖ α ν, — αὐτοὶ νὰ εἰξεύρουν ὅτι τὰ τετράδιον τῶν ὑποδέχεται τὸ καλὸν τῶν ἀχρηστων. Ἀμειλίκως!

Εἶνε δὲσκόλον νὰ σχηματίζετε ἰδέαν περὶ τοῦ πλῆθους τῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὅποιας ἔλαβα αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Ἄν εἶχα μετρήσῃ, θὰ σας ἔλεγα τὸν ἀριθμὸν καὶ θὰ ἐπέλεϊκων. Ἄλλ' εἶνε ἀμέτρητες. Σὰς λέγω λοιπὸν ὅτι ὁ γραμματοκομιστὴς δὲν προφθαίνει νὰ ἔρῃται εἰς τὸ Γραφεῖόν μου με στίβες ὀλοκλήρες. Καὶ ὁ λόγος τῆς νέας γραμματοκομμῆς εἶνε ἡ ἐκπτώσις τῶν τόμων τῆς Β' Περίδου, καὶ ἡ σπουδὴ τῆς οἰκογενειῶν οἱ φίλοι μου, νὰ ἀφελθῶν ἀπὸ τὴν σπανίαν εὐκαιρίαν. Τὸ μόνον δυσάρεστον εἶνε, ὅτι δὲν θὰ ἡμπαρῶμε νὰ παραστήσῃ εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὅποιας μοῦ γράφουν ἐπ' εὐκαρίαν τῆς παραγγελίας. Καὶ ἀπὸ ἓνα κληκὸ φίλου ἂν ἤθελα νὰ τοὺς στῆλω, πάλιν δὲν θὰ ἡμπαρῶσα. Δέν ἔχω τόπον. Σήμερον μάλιστα παραλείπω καὶ τὰς πληροφῶρας: αὐτὰ ποῦ βλέπετε, εἶχαν μείνη ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἐβδομάδα.

Χαριτωμένον ἀνέκδοτον μοῦ διηγείταί σήμερον ὁ Κύριος Πρόεδρος. Ἐπῆγεν εἰς τὸν ἐνδονοῦν, διὰ νὰ ἰδῆ πῶς ἔκαμε τὰ βήματα, τὸ ὁποῖον εἶχε παραγγεῖλη διὰ τὸν Μικρὸν Σύλλογον τοῦ καὶ ἐξέφρασεν ἀμφιβολίας ὅτι δὲν ἦτο πολὺ στερεόν. Καὶ ὁ ἐνδονοῦν τῶ ἀπεκρίθη μετ' ἀφελίας: «Μή σε σκοτίζῃ τέτοιο πρᾶγμα, κύρ Πρόεδρε, γιὰτὶ αὐτὸ θὰ βαστάῃ περισσότερον ἀπὸ τὸν Σύλλογόν σου!» — Ἐῴμοιαι νὰ διαφυσθῇ ὁ ἐνδονοῦν, ἀλλ' ἠμολογῶ ὅτι ἐγέλασα μετ' ἀπάντησιν τοῦ.

Ὁραία ἢ παρομοίωσις σου, Ἀσπλαγχνὸν Κῆμα. Πραγματικῶς, ἢ ἀλλογραφία μου εἶνε ἕνας μεγάλος μαγνήτης, «σὺν τὴν Σφίγγα τῶν Παύων» ὁ ὁποῖος ἐνεργεῖ εἰς μεγάλην ἀπόστασιν καὶ ἐλκεῖ δλους τοὺς φίλους μου. Δι' αὐτὸ καὶ σὺ, πρὸς μεγάλην μου χαρὰν, μοῦ γράφεις τακτικά.

Ἀμυδρὰ Λάμψις, ὄχι πεντάλεπον ἀλλὰ δεκάλεπον γραμματισμόν πρὲπει νὰ ἐσωκλιεῖς εἰς ἕκαστον τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν. Ἴδε καὶ Κανονισμὸν. Αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία σὲ ἀνατασθάνονται.

Συλλυποῦμαι ἐκ καρδίας τὸν καλλίστον καὶ ἀγαπητόν μου φίλον Ἡθεῖα Ἀγγ. Πίνδιον, διὰ τὸν θάνατον τοῦ σεβαστοῦ πατρὸς του, ἀποθανόντος ἐν Φιλιππουπόλει τῆ 20 Ὀκτωβρίου. Ὁ Θεὸς νὰ τον παρηγορήσῃ καὶ νὰ τον ἐνδυναμώσῃ εἰς τὴν δεινὴν αὐτὴν δοκιμασίαν!

Ἀγαπητῆ μου Βάδερ Πάνουελ, αὐτὸ ποῦ μοῦ ἔστειλες δὲν εἶνε «Παιδικὸν Πνεῦμα», διότι κανὲν ἀπὸ τὰ πρόσωπα, οὔτε ὁ ἐρονικήρῃ οὔτε ὁ ἐπαίτης, δὲν εἶνε παιδί. Καθὼς βλέπεις, τὰ ἀνεκδοκτα, τὰ ὅποια δημοσιεύω ὑπὸ τὸν τίτλον «Παιδικὸν Πνεῦμα», εἶνε πάντοτε ἐκ τοῦ παιδικοῦ κύκλου, καὶ τοιαῦτα νὰ μοῦ στέλλῃς.

Ὁραιοτάτη ἡ ἐπιστολὴ σας, Ἐσθηθᾶ Ναυτοπούλα, καὶ εὐχομαί τοιαύτας πρῶνας ἐμπνεύσεις νὰ ἔχετε συχνὰ. Μόνον πληροφῶρα νὰ μὴ γυρῶσετε σήμερον, ποῦ τόπος!

Καὶ βέβαια, Μενεξεδένια, ὅτι πρέπει νὰ ἐργασθῆ πολλὰ πολὺ, διὰ νὰ δικαιώσῃ τὰς ἐπιλάδας ὄλων μας, καὶ προπάντων τῆς ἀδελφῆς σου. Αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφει διὰ τὰ ψευδῶνα, λάβε τὴν κάλωσιν νὰ μοῦ τὰ ἐπαναλάβῃς εἰς ἄλλην εὐκαιρίαν, διότι σήμερον, κατὰ τὸν Ἀνανίαν, βασιλεύει στενοχωρία.

Ἄσπασμοι Πληροφῶραι: Ἡ Ἑλένη I. Γκαίτζη τὸ ὄνομα τοῦ Κρίνον τοῦ Κάμπου καὶ ἀσπάζεται τὴν Τέταν Καράδα — ὁ Χαραλάμπης Χαραλάμπης (δηλαδὴ ὁ Χαραλάμπης) συγχαίρει τὴν Κομὴν τῆς Βεροῦλῆς διὰ τὸν ἔπαυον ποῦ ἐπῆεν εἰς τὴν Κυριακὴν καὶ τῆς εὐχεται καλὴν χώνευσιν διὰ τὸ Βραβείον τοῦ Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν — Ἡ Χακὴ Μαργαρίτα συγχαίρει τὸν Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν του, ἢ ὅποια τῆς ἤρσε πολὺ, καὶ

Ἄσπασμοι Πληροφῶραι: Ἡ Ἑλένη I. Γκαίτζη τὸ ὄνομα τοῦ Κρίνον τοῦ Κάμπου καὶ ἀσπάζεται τὴν Τέταν Καράδα — ὁ Χαραλάμπης Χαραλάμπης (δηλαδὴ ὁ Χαραλάμπης) συγχαίρει τὴν Κομὴν τῆς Βεροῦλῆς διὰ τὸν ἔπαυον ποῦ ἐπῆεν εἰς τὴν Κυριακὴν καὶ τῆς εὐχεται καλὴν χώνευσιν διὰ τὸ Βραβείον τοῦ Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν — Ἡ Χακὴ Μαργαρίτα συγχαίρει τὸν Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν του, ἢ ὅποια τῆς ἤρσε πολὺ, καὶ

Ἄσπασμοι Πληροφῶραι: Ἡ Ἑλένη I. Γκαίτζη τὸ ὄνομα τοῦ Κρίνον τοῦ Κάμπου καὶ ἀσπάζεται τὴν Τέταν Καράδα — ὁ Χαραλάμπης Χαραλάμπης (δηλαδὴ ὁ Χαραλάμπης) συγχαίρει τὴν Κομὴν τῆς Βεροῦλῆς διὰ τὸν ἔπαυον ποῦ ἐπῆεν εἰς τὴν Κυριακὴν καὶ τῆς εὐχεται καλὴν χώνευσιν διὰ τὸ Βραβείον τοῦ Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν — Ἡ Χακὴ Μαργαρίτα συγχαίρει τὸν Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν του, ἢ ὅποια τῆς ἤρσε πολὺ, καὶ

Ἄσπασμοι Πληροφῶραι: Ἡ Ἑλένη I. Γκαίτζη τὸ ὄνομα τοῦ Κρίνον τοῦ Κάμπου καὶ ἀσπάζεται τὴν Τέταν Καράδα — ὁ Χαραλάμπης Χαραλάμπης (δηλαδὴ ὁ Χαραλάμπης) συγχαίρει τὴν Κομὴν τῆς Βεροῦλῆς διὰ τὸν ἔπαυον ποῦ ἐπῆεν εἰς τὴν Κυριακὴν καὶ τῆς εὐχεται καλὴν χώνευσιν διὰ τὸ Βραβείον τοῦ Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν — Ἡ Χακὴ Μαργαρίτα συγχαίρει τὸν Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν του, ἢ ὅποια τῆς ἤρσε πολὺ, καὶ

Ἄσπασμοι Πληροφῶραι: Ἡ Ἑλένη I. Γκαίτζη τὸ ὄνομα τοῦ Κρίνον τοῦ Κάμπου καὶ ἀσπάζεται τὴν Τέταν Καράδα — ὁ Χαραλάμπης Χαραλάμπης (δηλαδὴ ὁ Χαραλάμπης) συγχαίρει τὴν Κομὴν τῆς Βεροῦλῆς διὰ τὸν ἔπαυον ποῦ ἐπῆεν εἰς τὴν Κυριακὴν καὶ τῆς εὐχεται καλὴν χώνευσιν διὰ τὸ Βραβείον τοῦ Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν — Ἡ Χακὴ Μαργαρίτα συγχαίρει τὸν Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν του, ἢ ὅποια τῆς ἤρσε πολὺ, καὶ

Ἄσπασμοι Πληροφῶραι: Ἡ Ἑλένη I. Γκαίτζη τὸ ὄνομα τοῦ Κρίνον τοῦ Κάμπου καὶ ἀσπάζεται τὴν Τέταν Καράδα — ὁ Χαραλάμπης Χαραλάμπης (δηλαδὴ ὁ Χαραλάμπης) συγχαίρει τὴν Κομὴν τῆς Βεροῦλῆς διὰ τὸν ἔπαυον ποῦ ἐπῆεν εἰς τὴν Κυριακὴν καὶ τῆς εὐχεται καλὴν χώνευσιν διὰ τὸ Βραβείον τοῦ Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν — Ἡ Χακὴ Μαργαρίτα συγχαίρει τὸν Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν του, ἢ ὅποια τῆς ἤρσε πολὺ, καὶ

Ἄσπασμοι Πληροφῶραι: Ἡ Ἑλένη I. Γκαίτζη τὸ ὄνομα τοῦ Κρίνον τοῦ Κάμπου καὶ ἀσπάζεται τὴν Τέταν Καράδα — ὁ Χαραλάμπης Χαραλάμπης (δηλαδὴ ὁ Χαραλάμπης) συγχαίρει τὴν Κομὴν τῆς Βεροῦλῆς διὰ τὸν ἔπαυον ποῦ ἐπῆεν εἰς τὴν Κυριακὴν καὶ τῆς εὐχεται καλὴν χώνευσιν διὰ τὸ Βραβείον τοῦ Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν — Ἡ Χακὴ Μαργαρίτα συγχαίρει τὸν Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν του, ἢ ὅποια τῆς ἤρσε πολὺ, καὶ

Ἄσπασμοι Πληροφῶραι: Ἡ Ἑλένη I. Γκαίτζη τὸ ὄνομα τοῦ Κρίνον τοῦ Κάμπου καὶ ἀσπάζεται τὴν Τέταν Καράδα — ὁ Χαραλάμπης Χαραλάμπης (δηλαδὴ ὁ Χαραλάμπης) συγχαίρει τὴν Κομὴν τῆς Βεροῦλῆς διὰ τὸν ἔπαυον ποῦ ἐπῆεν εἰς τὴν Κυριακὴν καὶ τῆς εὐχεται καλὴν χώνευσιν διὰ τὸ Βραβείον τοῦ Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν — Ἡ Χακὴ Μαργαρίτα συγχαίρει τὸν Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν του, ἢ ὅποια τῆς ἤρσε πολὺ, καὶ

Ἄσπασμοι Πληροφῶραι: Ἡ Ἑλένη I. Γκαίτζη τὸ ὄνομα τοῦ Κρίνον τοῦ Κάμπου καὶ ἀσπάζεται τὴν Τέταν Καράδα — ὁ Χαραλάμπης Χαραλάμπης (δηλαδὴ ὁ Χαραλάμπης) συγχαίρει τὴν Κομὴν τῆς Βεροῦλῆς διὰ τὸν ἔπαυον ποῦ ἐπῆεν εἰς τὴν Κυριακὴν καὶ τῆς εὐχεται καλὴν χώνευσιν διὰ τὸ Βραβείον τοῦ Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν — Ἡ Χακὴ Μαργαρίτα συγχαίρει τὸν Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν του, ἢ ὅποια τῆς ἤρσε πολὺ, καὶ

Ἄσπασμοι Πληροφῶραι: Ἡ Ἑλένη I. Γκαίτζη τὸ ὄνομα τοῦ Κρίνον τοῦ Κάμπου καὶ ἀσπάζεται τὴν Τέταν Καράδα — ὁ Χαραλάμπης Χαραλάμπης (δηλαδὴ ὁ Χαραλάμπης) συγχαίρει τὴν Κομὴν τῆς Βεροῦλῆς διὰ τὸν ἔπαυον ποῦ ἐπῆεν εἰς τὴν Κυριακὴν καὶ τῆς εὐχεται καλὴν χώνευσιν διὰ τὸ Βραβείον τοῦ Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν — Ἡ Χακὴ Μαργαρίτα συγχαίρει τὸν Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν του, ἢ ὅποια τῆς ἤρσε πολὺ, καὶ

Ἄσπασμοι Πληροφῶραι: Ἡ Ἑλένη I. Γκαίτζη τὸ ὄνομα τοῦ Κρίνον τοῦ Κάμπου καὶ ἀσπάζεται τὴν Τέταν Καράδα — ὁ Χαραλάμπης Χαραλάμπης (δηλαδὴ ὁ Χαραλάμπης) συγχαίρει τὴν Κομὴν τῆς Βεροῦλῆς διὰ τὸν ἔπαυον ποῦ ἐπῆεν εἰς τὴν Κυριακὴν καὶ τῆς εὐχεται καλὴν χώνευσιν διὰ τὸ Βραβείον τοῦ Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν — Ἡ Χακὴ Μαργαρίτα συγχαίρει τὸν Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν του, ἢ ὅποια τῆς ἤρσε πολὺ, καὶ

Ἄσπασμοι Πληροφῶραι: Ἡ Ἑλένη I. Γκαίτζη τὸ ὄνομα τοῦ Κρίνον τοῦ Κάμπου καὶ ἀσπάζεται τὴν Τέταν Καράδα — ὁ Χαραλάμπης Χαραλάμπης (δηλαδὴ ὁ Χαραλάμπης) συγχαίρει τὴν Κομὴν τῆς Βεροῦλῆς διὰ τὸν ἔπαυον ποῦ ἐπῆεν εἰς τὴν Κυριακὴν καὶ τῆς εὐχεται καλὴν χώνευσιν διὰ τὸ Βραβείον τοῦ Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν — Ἡ Χακὴ Μαργαρίτα συγχαίρει τὸν Νοσταλτοῦ Ἑλληνοποιῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν του, ἢ ὅποια τῆς ἤρσε πολὺ, καὶ

τον παρακαλεῖ νὰ στῆλῃ γρήγορα τὴν φωτογραφίαν του — Ἡ Μαργαριτοφορὸς ἀσπάζεται τὴν Γασφοροῦσαν Ἠδῶ, καὶ καλὴν ἀντάμισιν — ὁ Ἑθρικὸς Ὑμνος ἔσπει ἄλληλογραφίαν μετὰ τὸν Κόδρον — Ἡ Γαρδένια τῆς Μαργησίας συγχαίρει τὴν Θεραπειδίαν τῶν Μουσῶν διὰ τὸ Ἀθρόν Βραβείον, καὶ τὴν πληροφῶρὴν βε τὰ Μ. Μυστικά τῆς τῆς ἐφάνθησιν ἐξῆκα: — τὸ Ζαφερόν Νερόν τῆς τῆς διευθύνσιν τοῦ Ἀσπροπόδαίτου, διότι καὶ ἔχει νὰ τὸ γράψῃ: — ὁ Ἀσπροπόδαίτης παρακαλεῖ τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγᾶτης νὰ τὸ φανερώσῃ τὸ

Καρδιαν, Πικραμένην Καρδούλαν και Περι-
λυτον Όρσαντην (άν θέλουν, νάντλλαζουν και
τ' δνόματά των) — δ Κωλός Διάβολος με την
Ελληνικήν Φοσταρέλλα, Ροδοστεφανω-
μένην Δύσην και Μακεδονικήν Καρδιαν — ή
Σαλωνικήν Ε'λην με την Σιωπηλήν Νύκτα,
Δημόσια Βόλου και "Εκλειψην Π'λλου — δ
Αρτανιάν με τον Αύγερινόν, Παπαρούναν
του Γουαμαριού και Απόγονον του Λάση — ή
Αφροσπεφανωμένη Θάλασσα με την "Ενδοξον
Ψαριανήν, Βελιπόρον "Αρτεμιρ και Νεα-
ρόν Ζωγράφον — δ Αϊθόντης του Μωρώως με
το Πηγιόν της "Ερήμου — το "Αγρό Μενε-
ξεδάκι με την Πικραμένην Καρδούλαν — ή
Μαργαριτοφόρος με τον "Ιατρόν των Συνοδρι-
μπών, Ναυτοπαιδα και Γόρδιον — ή Απρό-
μπος Καρδία με την Κρητικήν Σημιαίαν,
"Ερθηάρ Καμέλιαν και Ναυτοπούλαν — ή
Κωπηλάτις Κήθηον με τον Δοροποταμί-
την, Μεγεξεδένιο Μπουκετάκι και "Εθιακόν
"Υμνον — δ Παρήγορος "Αγγελος με την
Γαλανήν "Ελληνοπούλαν και Θεραπειάδα
των Μουσών, (άν ζητεί και τα δνόματά) — δ Νέος
Ναυτης με τον Καρχαριαν του Φαλήρον,
"Ανδρέον Εδζωνον και "Ελληνικήν Φοστα-
ρέλλα — ή Μέλισσα με την Ναυτοπούλαν και
Ζωγράον Φλόγα — δ Νεαρός "Υχογράφος με
την Ναυτοπούλαν της "Ανδρου, Ρωσικήν
Καραμέλιαν και Μεγεξεδένιαν.

Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Διά-
πλασις προς τους φίλους της: Μαραμένον Φύλ-
λον (έχει καλώς τ' ώραία κάρτα)!. . Μαρα-
μένην Καμέλιαν (έστειλεθε θερμά συγχαρητή-
ρια δια την προαγωγήν, και ευχαριστίας δια τας
κολακαστικάς έκφράσεις) Στεφανον Δάφνης
(φιλήσε μου και την αδελφήν σου) Λεοπάρδα-
λιν (έστάνη αδύνατον να γράψωσ την επιστο-
λήν σου, ένεκα της μελάνης, ή οποία έμουντζου-
ρωσεν έλεεσίνα). Σιωπήλην Νύκτα (ή απαντη-
σε σου εις τον Διανοητικόν εθλοσεν εγκάταως.)
Μελαρρομένην Σελινολάτιδα (έστω, αφ' ου
το θέλεις ευχάστας θα δεχθώ και την αδελφήν
σου, αλλά πρέπει να μάθω πως λέγεται και να
μου γράψη ή θεία). Γλυκειαν Καρδιαν (πολύ
μ. ευχαριστήσεν ή περιγραφή σου. ήθελα κ' έγώ
πολύ να έβλεπα την ώραίαν αυτήν "Εκθεσιν
αλλά πού ευκαιρία!). "Ανδραγατον, Σμυρνω-
τάκι, "Υπερήφανόν Δέοντα, "Αστέρη της Λι-
νατολής (κανέν απ' αυτά τ' Γραμματόσημα δεν
είχεν ή Κική, και φαντάσου πιά τες χαρές της.
Χαίρω που σου άρεσσαν τόσων τ' άερετινά έργα,
αλλά να μου γράψης. .) "Αθος "Ανθέων (έ-
στειλε) Βασιλέα της Σπαρτης, "Ερθηάρ Με-
λάτην, Διγατον Πελάτος (μάλιστα) "Ανθο-
σαν Νεώσητα (ευχαριστώ εκ των προτέρων)
"Ασπροποταμίτην (να μου την στείλεις, πολύ
ευχαριστώσήμερον, δυστυχώς δεν θα δημοσιεύ-
σω καμμιάν πληροφορία, διότι έχω περίσσειμα
από την προηγουμένη έβδομάδα) Πόλικαν Μα-
ζουρικαν ([E] δια την χαριτωμένην επιστολήν-
τας καλλίστας εύχάς μου δια τ' κλείσιμον των
δεκατριών ετών. ή, είσαι ευχαριστημένη να τα
κάμης έκάτον;) Μοθσαν του Χοροθ (πολύ ώραί-
α απήντησε εις εκείνον τον κύριον, που ήθελε
να σου γράψη την Καλλιγραφίαν. πολύ καλό θα
σου έκαμνει) "Αγρό Μεγεξεδάκι (τάς έδέχθη,
έχομαι περαστικά) Θωρακίτην, τόμος έστειλε
Γηραιόν Νε'λον, Πομενίδα του Ηλίου.
(χαίρω δια την άναρρωσιν, και εύχομαι να γίνη
τελεία.) Νέον Ναυτην (εύγε δι' όλα. σ' ευ-
χαριστώ πολύ πολύ.) "Ιφιγένειαν Χατζηπέ-
τρον (ή οποία μου στέλλει φρ. 3,50 δια τον
"Ελληνόπαιδα) εισπραχθέντα από μίαν μικράν
παράστασιν. εύγε της!) Αύγερινόν (να σου ζή-
ση ή νεογέννητη ανιψούλα: πολύ μ' ευχαριστή-
σαν αυτά που μου γράφεις δια τον αδελφόν σου.)
Μαργαριτοφόρον (σου απήντησα.) Μαρίκαν
Βιλασοπούλον, Διγενίαιαν "Αθηναίαν (πόσον έ-
λυπήθη που έλαβα την επιστολήν σου παραβια-
σμένην και χωρίς τα χρήματα! ο κ. Παπαδ.

πουλος σου γράφει περί τούτου ιδιαίτερος) Φα-
σουλάκη (δεν έθύμισσα, όχι αλλά να μου γρά-
ψης) "Αδραν της Κεκούρας (άφ' ου συνέη αυτό
το περιστάτικόν, δεχόμαι να στείλεις και πάλιν
την συλλογήν σου, και άς επέρασεν ή προθεσμία
α, σήμεραν καμμιά πληροφορία!) Κωπηλάτιδα
Κήθηον (ή δνόμαστική κάμνει Κωπηλάτις: τοι-
αυτά δελεάρια μόνον εις άνοικτόν φάκελλον είμ-
πορείς να στείλεις, διότι άλλως δεν θα δέχεται
το ταχυδρομείον) Ρωμαϊκήν Καρδιαν (αι
πληροφορία σου εις το προσεχές) Μαργικήν Εί-
κονα, "Ωρίωνα, Πειραικήν "Αδραν ([E] χα-
ριτωμένη ή περιγραφή της έκδρομής) "Εσπερι-
νήν Γαλήνην (που την έκαμες να μ. ένθυμηθή
ή "Ενδεκάτη Κυριακή) "Αν τώθηρην, Κρητικόν
Κάστανον (μά κ' έγώ δεν άφνω έβδομάδα χω-
ρίς να σου άπαντήσω. έγινεσ καλά; ου, τουλάχισ-
τον 500 έως τώρα μου έστειλαν την μεταφρά-
σιν του Κινεζικου) "Αμνην Μαρκετίδα (ώ, ά-
δύνατον να γίνη τοιούτου είδους Διαγωνισμός!
σου έστειλα τ' βραβείον) "Εσθητήν Βασιτίδα,
Πατριον Βαρκαρήν (εις το προσεχές) Χαλι-
μάν, Σμυρνήν Κόρην, "Αγροίλων Σπαθηρό
πούλον (πολύ μ. έλύπησε το δυστύχημα τού
φιλούμας) "Αγροστριανταφυλιαν, Γονιυράον
"Αλλοπρόσαλλον, Πλοτόν του Δουναθώως
(έστειλε) δ "Ανακλις δ' άνασπλάζεται, αλλά βέ-
βαιώς δεν ήτο εκείνος τον όποιον είδεν ο θεός
σου, διότι ουδέποτε υποδέχεται τους ξένους)
"Αρχηγιον των Μολυβένιων Στρατιωτών κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετ' την 21 "Ο-
κτωβρίου άπανητήσω εις το προσεχές.
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αι λύσεις στέλλονται μέχρι της 18 Δεκεμβρίου

χάρτης των λύσεων, επί τού όποιου δίνε να γράψω-
ταισ λύσεις των οι διαγωνισθήμενοι, πωλείται εν
τ'ω Παιδείας μας εις ακίλλου, έν έκαστ'ό
πρωίγει 20 φύλλα και ταίμαται σο!
#18. Συλλαβογράφοσ.
Τ'ό πρώτον είνε σήμα
"Ορχί'εσαι με τάλλο,
Κι' έπι δέν με λατρευεις
Ποσώς δέν άμφιβάλλω.
"Εσθήλη υπό τού "Αθου της "Υδρας.
#19. Στοιχειόγραφος.
Είμαι μικρό πουλί
Γλυκόδαλο πολύ.
Τ'ό Α μου άν κάμης Γ
Νά. . . μ' έκαμες σκυλί!
"Εσθήλη υπό Ν. Κ. Ασκαβίλλα
#20. Τονόγραφος.
"Αρχαίαν πάλιν και πλουσιαν
"Αν μόνον την ζευτονίσης,
"Υχεδόν τ'ό τρωγεισ καθήμεραν
"Εκείνο που θα σχηματίσης.
"Εσθήλη υπό τού "Υπεριου της "Αχαιός
#21. Κυβόλεξον.

1. — Είμαι οροπέδιον εις την "Ασίαν.
2. — Γυνή διάσημος 'στην "Ιστορίαν.
3. — "Αδειος και μάταιος είμαι έγώ.
4. — Κ' έγώ δέν έχω στόλα μυαλό.
5. — Να μ. εύρης άνοιξε Ζωολογίαν.
"Εσθήλη υπό τού "Μοναχοσ.
#22. Πυραμίδες.
+ + + + +
* * * * *
* * * * *
+ + + + +
Νάντικατασταθού οι άσπερίσκιοι και οι σταυροί
δια γραμμάτων, ούτως ώστε να αναγινώσκεται: εις
την κοινήν βάσιν των δύο πυραμίδων, ψευδώνυ-
μον άσπεριον εκ των της Διαπλάσεως. Είς την
α' πυραμίδα, καθέτως σημείον στίξεως, και ό-
ριζοντιώς εκ των κάτω κατά σειράν: έρπετόν,
φαγητόν, σύνδεσμος. Είς την β' πυραμίδα, κα-
θέτως χαριετισμός της κοινής γλώσσης: όριζοντι-
ώς δε μεσαιωνικός ήρωσ, τροφή, έπίγραμμα.
"Εσθήλη υπό τού "Αγροοφολογιστάτου [E]

Εκ τού τυπογραφείου των Καταστημάτων "Ανέστη Κωνσταντινίδου 1900.

#23 — 236 Κερυρμένα δνόματα όρέων.

1. — Αί τέσσαρες ώραι του έτους είνε: ο
χειμών, ή άνοιξις, τ'ό θερος και τ'ό φθινόπωρον.
2. — Τον χειμώνα τ'ό πυρ είνε άπαραίτητον
3 - 4. — Εν τ'η ζήνη ζών, μη λησμονής και
μη άπαρνήσαι πατρίδα, θρησκείαν, γλώσσαν.
"Εσθήλη υπό Κωνσταντινίου του Παλαιόλογο.
#27. "Απροσδοκήτον.
Μαγειρός τις έχει αυγά, θούτυρον, τηγάρι,
φωτιάν, άπ' όλα. Καί όμως δεν είμπορεί να
κάμη όμελέταν. Διατί;
"Εσθήλη υπό τού Ναυτοπαιδου.
#28. "Ελληνοσύμφωνον δι' άκροστιχίδος
Τ'ά δεύτερα γράμματα των ζητούμενων λέξε-
ων, άπαντα φωνήεντα, να ντίκαταστήσουν τους
κάτω άσπερίσκους, ώστε ναποτελεσθ' έλληνο-
σύμφωνον γινωμικόν. τ'ό όποιον ζητείται:
* * * * *

Αί ζητούμεναι λέξεις είνε: 1. Μέγας έλλην.
φιλόσοφος. 2. Πατρίς του Διογένοσ. 3. Ρωμαί-
ος ιστορικός. 4. Μικρόν τετραπόδον. 5. Πτηνό.
"Εσθήλη υπό τού Κίχλησ.
#29. Φωνηεντόλιπον.
μ. πλτ. κς
"Εσθήλη υπό τού "Αθου της "Υδρας
#30. Γρίφος.
Σ' άντι, Νάσ άντι Νάχ, λαδάω ΣΛ—άγαν
χαντος
"Εσθήλη υπό τού Ιπποίου "Ιθυιέλιου

Εις τ'α Καταστήματα
«ΛΟΥΒΡ» (δδός Αιόλου 123—
125, "Αθήναι.)
ΕΦΘΑΣΑΝ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ
ΜΑΖΟΥΚ, ΦΑΓΙΑΝΣ, ΕΜΑΓΕ
ΚΑΙ ΣΙΑΗΡΑΙ
ΑΠΟ ΔΡΑΧ. 11.40. 15.60. 16.15.
18.75. 21.60. 24.40.
28.80. 36.15. 41.25. 48.65. 195.45.
280.90. 287.55. 305.40. 342.50. 549.80.

ΔΙΑ ΠΑΙΔΑΣ
Καπελλάκια, οκούφους, φανέλλες,
κάλτσες και μπατσούνια
ΕΙΣ ΤΟΥ ΜΠΡΟΥΜΗ

ΙΑΤΡΟΣ
ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ — ΩΤΟΛΟΓΟΣ
Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
είως chef - de clinique τού εν Παρισίοις
καθηγητού Fanvel
Ειδικός δια τας νόσους των "Αναπνευστι-
κων όργάνων, του "Ασφυγγος, του
Λαμίου, της Ρινός και των ΩΤΩΝ.
"Ωραι επίσκεψιον: 10—19 και 3—4.
"Οδός Πατησίων, 11 Π — "Εν ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΑΔΕΛΦΩΝ Α ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ
Μηχανικόν εργοστάσιον
Φακέλλων και καταστίκων
ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
Βιβλιοδετερον
Γουμμογραφείον
Τυπογραφείον
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ — δδός Αιόλου, άρ. 180—182

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό τού "Υπουργείου της Παιδείας ως τ'ό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χωραν ήμων ύπηρεσίας
και υπό τού Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικού δραχ. 7. — "Εξωτερικού φρ. χρ. 8
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
και είνε προπληρωτέα δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Εν "Ελλάδι: λσκ. 15. — Εν τ'ω "Εξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν "Αθήναις
"Οδός Πατησίων, άρθ. 11 β, παρ' τα Χρυσεία

Περίοδος Β. — Τόμ. 7ος.

"Εν "Αθήναις την 11 Νοεμβρίου 1900

"Ετος 22ος. — "Αρθ. 47

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία υπό ΑΙΜΕ ΓΙΡΟΝ]
(Συνέχεια: "δε σελ. 377.)

— Καί σεις, φίλε Πασώτε; ήρώτη-
σεν ο άσθενής, εξακολουθεíte να είσθε,
ώσ προς την υγίαν έννοιά, έ λ έ φ α ς
π ρ ω τ ο γ ε ν ή ς, elephas primigenius;
— "Ε, ή, aegri somnia, αγαπητέ μου
συνάδελφε. "Αλλ' άρκετά ταύτα, α λ ι ς
π ε ρ ι τ ο υ τ ω ν, και άς στρέψωμεν
τόρα τ'ό φύλλον. Ούτε ως φίλος, πολλού
γέ και δει, ούτε καν ως πληρεξούσιος ά-
πεσταλμένος, υπερβαίνω σήμεραν τον σύ-
δον των εφροσίων σας, βέλτιστε κύριε!
Σήμεραν έρχομαι ως Ταμίας της "Επι-
στημονικής. Φιλολογικής.
— Καί λοιπής "Ακαδημίας, διέκοψεν
ο κ. Φραντζής, Παρακάτω.
— "Η δευτέρα εξαμηνια . . .
— "Α, ναι! είδες εκεί; Δέν το είχα
συλλογισθή καθόλου. Είμαι άκόμη τόσον
όλίγον συνειθισμένος να λαμβάνω, εις ώ-
ρισμένην ήμεραν, χρήματα ούρανοκατα-
βάτα!
— "Ε, θά το συνειθίσετε και αυτό σι-
γά-σιγά, αγαπητέ μου συνάδελφε. Είνε
τ'ό μόνον πρ'άγμα που συνειθίζει κανείς
εύκολα!
— "Όταν έχη κανείς καιρόν· έγώ θ-
μως. . . μου φαίνεται ότι δεν θα προ-
φθάσω να συνειθίσω. Πολύ φοβούμαι, κα-
θώς πηγαινουν τα πρ'άγματα, μήπως ο
σκελετός μου χρησιμεύση πολύ γρήγορα
δια την συλλογήν σας: θα είνε ο π ε τ ρ α ι ο ς α λ ή τ η ς, vagabundus pe-
trensensis! βλέπετε, θα πλουτίσω την Πα-
λαιοντολογίαν σας με νέον ζωολογικόν
είδος.

— Πάντοτε μετριόφρων, φίλατε συ-
νάδελφε! αλλά τώρα, βλέπω, και ά-
παισιόδοξος.
"Όταν έστρωσεν ή συκομιλία
μεταξύ των δύο γερόντων, ή Χρυσούλα
έξήλθεν από τ'ό δωμάτιον, ώρμησεν έξω,
εις τ'ό κηπάριον, κατήλαθ' την κλίμακα.
Διέσχισε τ'ό χωρίον, και τρέχουσα δλονέν,
έθρασεν εις τ'ό άγροκήπιον, όπου ο Σι-
δέρης ύπηρετεί ως βουκόλος. Τον εύρεν

έξωθεν τού σταύλου, προσπαθούντα να
υποτάξη νεαρόν ταύρον, ο όποιος δεν έ-
φαινετο πάντοτε πρόθυμος εις ύπακοήν.
— Ερείεις γιατί ήλθα. . . για τες βόμ-
βες. . . τ'ω είπεν ή Χρυσούλα ασθμαί-
νουσα.

Καί κατόπιν έχαμήλωσε την ρω-
νήν της τόσω πολύ, ώστε δεν ήχ ήμπο-
ρούσε κανείς νακούση
ούτε λέξιν από την όμι-
λίαν της.

Τι ήτό πάλιν αυτό
τ'ό μυθικόν; Τί είπε,
με τόσην βίαν, και τό-
σην προφύλαξιν, εις
τόν Σιδέρον ή Χρυ-
σούλα;

Δέν πρέπει να επι-
μένωμεν να μάθωμεν τα
ιδιαίτερα των άλλων.
Θά έλθη ίσως καιρός
που θα μάς τα είπουν
μόνοι των.

"Επειτα, τρέχουσα
πάλιν, ή Χρυσούλα διέ-
σχισε τ'ό χωρίον, ανήλ-
θη την κλίμακα, επέ-
ρασε τ'ό κηπάριον, εί-
σήλθεν εις τόν οικιστικόν
και ήνοιξε την θύραν
τού δωματίου, δια να
ιδ'η άν όμη. Φραντζής
ένεθυμήθη να πάσχη τ'ό
ζ ε σ τ ο η του, ή μή-
πως με την όμιλίαν,
τ'ό είχεν άφίσση κ' εκπύ-
ωσε. . . Την στιγμήν
εκείνην, ο κ. Πασώτος
έλεγε:

— "Ω, αγαπητέ μοι συνάδελφε, δια τ'ό
πολυθρύλλητον ζήτημα της ψυχής, τ'ό
animula parvula δεν ένθυμούμαι πλέον τί-
νος ρωμαίου αυτοκράτορος και φιλοσό-
φου, — ρευστόν, ουσίαν ή πνοήν, — οι φι-
λόσοφοι εύρίσκονται εις διαμάχας, εις έ-
πίσημον έπίσημον, ή μή-
πως με την όμιλίαν,
τ'ό είχεν άφίσση κ' εκπύ-
ωσε. . . Την στιγμήν
εκείνην, ο κ. Πασώτος
έλεγε:

— "Ω, αγαπητέ μοι συνάδελφε, δια τ'ό
πολυθρύλλητον ζήτημα της ψυχής, τ'ό
animula parvula δεν ένθυμούμαι πλέον τί-
νος ρωμαίου αυτοκράτορος και φιλοσό-
φου, — ρευστόν, ουσίαν ή πνοήν, — οι φι-
λόσοφοι εύρίσκονται εις διαμάχας, εις έ-
πίσημον έπίσημον, ή μή-
πως με την όμιλίαν,
τ'ό είχεν άφίσση κ' εκπύ-
ωσε. . . Την στιγμήν
εκείνην, ο κ. Πασώτος
έλεγε:

τ'ό ζήτημα της ψυχής. Καί όμως ύπάρ-
χει!

— Ναι, ύπάρχει, όπως ύπάρχω έγώ,
αλλ' άσθενής, όπως ύπάρχετε σεις, φί-
λε Πασώτε, αλλ' όνητής' εύχομαι να δι-
ατηρήσετε πάντοτε την λαμπράν σας ύ-
γείαν, αλλ' είμαι βέβαιος ότι ή άσθνεύ-
σά μου θα με φέρη. . . . πού; εις τόν τάφον.

Ο παλαιοντολόγος παρέτασεν επί της τραπέζης τέσσαρας
στοίχους εικοσοσφράγιων. (Σελ. 386, στήλ. α')

εις τόν ούραγόν, εις τόν παράδεισον, εις
την κόλασιν, κάπου θα με φέρη τέλος-
πάντων, διότι βέβαια δεν θα με άφίσση
αίώνιως εις τ'ό κρεβάτι μου! . . . Τού-
λάχιστον ένα πρ'άγμα είξέρω καλά: ότι
όπως ο κορυδαλός μετα την πτήσιν του
εις τους αιθέρας, κατήλαθ' πάλιν κ' έγώ
εις τ'ό ίδιον μέρος από τ'ό όποιον είχα
άναχωρήση. "Η μητέρα μου μ' έδίδαξεν
ότι έγεννήθηκα με ψυχήν, και ίδου: ότι θα-